

JĀ• ZA TO NEMOHLA, TO KAREL!

ĀšterĀ½, 20 bĀ™ezen 2012

Slabší polovina lidstva dopravní prostĀ™edky logicky pouĀ¾ívá na pĀ™epravu z místa A do místa B. Pánové to mají, zĀ™ejmĀ uĀ¾ geneticky, dáno jinak. UĀ¾ jako malé caparty je mĀĀ¾ete vidĀt, jak mydlí kladíveĀkem do plastového autĀĀ¾ ho opravují. MĀj pĀ™itel Karel nebyl jiný.

Já a on jsme se stali motoristy zakoupením starší pojízdné Jawy 350; já myslela, Ā¾e budeme jezdit, on na to měl jiný náhled. NejdĀ™íve se prý musí poĀ™ádnĀ opravit a seĀ™ídit... Bylo pĀ™ed dovolenou, já s jeho názorem nesouhlasila a jsem radĀji odjela s kamarádkou do Jugošky. Za Ātrnáct dní jsem se vrátila, pĀ™ijdu domĀ, v rohu pokoje srolovaný koberec, na parketách novinové papíry a na nich rozebraná motorka. NĀkteré díly byly vykytovány a vybroušeny, na nĀco nebylo ani šáhnuto a další díly se uĀ¾ pyšnily novým Āerveným lakem. A Karel se právĀ snaĀ¾í vlepit smradlavým klingeritem tĀsnĀní do motoru. Ani jsem se radĀji moc nerozĀilovala, sbĀještĀ poĀ™ád mĀla a tak jsem jenom suše oznámila, Ā¾e odcházím k mamince a pĀ™ijdu, aĀ¾ motorka zmi bytu. Nakonec jsem se doĀkala, motorka z pokoje zmizela a Karel pak na ní jezdil do práce. Jednou se dlouho nevracel místo toho se ozval telefon z chirurgie na Bulovce. AĀř prý se nelekám, Ā¾e pan Z. mĀl bouraĀku, ale není to nic váĀného zítra odpoledne mohu pĀ™íjet na návštĀvu. Druhý den jdu do nemocnice, Karel má celou levou pĀlku obliĀeje napuchlou, modrou, pusou zadrátovanou a také kolem krku obvazy. Mluvit moc nemĀĀ¾e, stravu mĀĀ¾e jíst jenom tekutou a trubiĀkou. PostupnĀ s jeho uzdravováním se dozvídám, co se vlastnĀ stalo. Jel na motorce za autem, ze kterého spolujezdkyni otevĀ™eným okénkem vylétl šátek. Karel koukal, kam letí, auto pĀ™ed ním zastavilo, aby šátek mohli sebrat a on jim vjel málem na stĀ™echu. Z motorky byl šrot, tu jsme odepsali. On mĀl neuvĀĀ™itelné štĀstí, dva zlomené dráty z kola ho napíchly jak na roĀ¾eĀ, jeden mu roztrhl koutek úst (na nĀkolik stehĀ) a propíchl tvĀĀ™, druhý se mu vzadu zapíchl do krku. Jenom maso, Ā¾ádné kosti, ani zuby. NeuvĀĀ™itelná klika, na památku mu zĀstala jenom ta malá jizva u rtu. Karel dlouho pĀšky ale nechodil, koupili jsme další motorku, zase starší, zase Jawu 350, tentokrát se sajdkou. S tou uĀ¾ jsme jezdili na víkendy i na dovolenou oba. O motorkĀ se Ā™íká, Ā¾e jsou dobrovolnými dárci orgánĀ a Karel, ten nebyl jiný. NaštĀstí z motorky víc jak sto kilákĀ v hodinĀ nevyĀdím, i kdyĀ¾ se snaĀ¾il sebevíc. A Ā¾e se snaĀ¾il, jedeme a prý, Ā¾e motorka mu málo táhne a musí se seĀ™ídit. se staĀila nedechnout k protestu, mĀl rozebraný karburátor. NĀjaká souĀástka mu upadla na zem. Prý motýlek, tak se h ptám, jestli to je takový mosazný ĀtvereĀek, co leĀ¾í pod motorkou, ne upadl mu motýlek. ZĀstal u rozebrané motorky a mne vyslal do obchodu, abych koupila nový náhradní díl. Koupím a je to ten mosazný ĀtvereĀek, co se tam válel pod motorkou. KoneĀnĀ zase jedeme, ale Karlovi vadí, Ā¾e nás pĀ™edjel náklaĀák se šotolinou. NáklaĀák jede z jak blázen a na nás odletuje šotolina, jenĀ¾e vlevo je souvislý bílý pruh. Ale Karel za tím cvokem pĀ™ece nepojede, pĀ™edjíĀdí a najednou v protismĀru auto, tak strhne Ā™ídítka vlevo dolĀ do pĀ™íkopy, sjedeme stráĀku... Jsme tak úrovní silnice, výjezd nikde a ani ve dvou motorku se sajdkou plnou krámĀ nedokáĀeme vytlaĀit na silnici. Sekyrkou tedy do hlinĀné stránĀ vysekáváme schody a hodinu jí po vrstevnici poponášíme na silnici. PokraĀujeme v cestĀ, ale ztratili jsme se a já Karlovi Ā™íkám: “Ā¾ nĀkoho uvidíš; zastav, já se zeptám na cestu!“ KoneĀnĀ vidíme, jak po silnici, proti nám jde babka s kosou. Karel brzdí, já sestupuji, on pĀ™ídá plyn. JeštĀĀ¾e jsem mĀla helmu, ale i tak to byla šlupka, jakou jsem to vzala o silnici a babka mnĀ ještĀ vynadala, jak se lekla. Ale aĀř, byla to jenom babka, co byla s kosou na trĀvĀ a ne zubatá. A Karel tvrdí,Ā¾e mne neslyšel. “Tak proĀjsi ksakru brzdil, kdyĀ¾ jsi neslyšel, Ā¾e chci zastavit?“ a on na to: “Já jenom zpomaloval, byl tam rygol.“ Máme s sebou nĀjaké náĀ™adí i nĀco náhradních dílĀ. JenomĀ¾e ne to, co zrovna potĀ™ebujeme rukojeti se utrhli bowden, znovu pĀ™išroubovat nejde, je krátký a náhradní lanko nemáme. Karel má po ruce ihned geniální Ā™ešení: on bude obsluhovat spojku a Ā™adit, mnĀ na zbývající kus lanka udĀlá rukojeĀ z klacku a já budu pĀ™ídat plyn. Z PlznĀ do Prahy jsme doskákali. Oba jsme byli fandové na filmy a tak jsme na motorce jezdili do okrajových kin v Praze. V Libuši dávali pásmo filmĀ s Voskovcem a Werichem, to jsme si nemohli nechat ujít. Jeden film byl od devatenácté hodiny, další z pásmo od jednadvacáté. Tehdy jsme bydleli ještĀ na Vinohradech a domĀ™ jsme se vraceli pĀ™es Nusle aĀ¾ nĀkdy pĀ™ed pĀ™inocí. UĀ¾ jsme skoro doma, zbývá vyjet ZáhĀ nahoře a Karel povídá:“ Musím zastavit, nĀkde se mi vyklepalo víĀko od benzinové nádrĀ¾e, takhle jet nemĀĀ¾u. se podívat kousek nazpátek, musel jsem ho ztratit nĀkdy teĀ!“ Slezu z motorky a courám se nazpátek po ulici, aĀ¾ za roh, víĀko nikde nevidím. Ale dohání mne policejní auto, staví u mne a co prý tam dĀlám? „ Hledám víĀko na motorku!“ A uĀ¾ jsem jim byla jasná. „SleĀno, Vaše doklady!“ „Nemám, jsou v kabelce v sajdce motorky.“ „SleĀno, a kde máte tu motorku? “PĀ™ece za rohem.“ „Ne, odtud jsme pĀ™ijeli, tam Ā¾ádná není.“ Dovezli mne aĀ¾ domĀ, tam jsem se legitimovala a všechno se vysvĀtlilo. Jen jsem odešla za roh, Karel víĀko našel zapadlé za svou nohavici a klidnĀ odjel, aĀř si dojdu pĀšky. Pak mu motorku ukradli. Āíkala jsem si, koneĀnĀ bude pokoj, ale byla to ta nejrychleji objasnĀná k uĀ¾ jsme bydleli v Holešovicích, kousek ode mne bydlela jeho máma, hned vedle policejní stanice. Karel pĀ™íjel z práce na motorce, já nebyla doma, tak jel k ní, ale ta také ještĀ nĀkde lajdala, tak jel zase ke mnĀ a zase nazpátek a pak u jeho mámy, hned vedle stanice VB, se uvolnilo místo na parkování. Motorku tam nechal a šel domĀ pĀšky. Ráno chtĀl jet do práce, motorka nikde, nĀkdo ji ukradl. Šel to tedy nahlásit na policii, tam sepsali hlášení, Karel vyjde ze dveĀ™í stanice a tam pĀ™ed ním stojí ta jeho údajnĀ ukradená motorka... Ale n pĀ™ece jenom pĀ™išel Āas, kdy doslouĀila. To jsme se jeli koupat do OvĀár, uĀ¾ bylo k veĀeru, chtĀli jsme se v domĀ, ale motorka nešla nastartovat, vybitá baterka. SnaĀ¾ila jsem se motorku rozlaĀit na úplné rovinĀ, nĀkolikrát motor chytil a zase chcípnul. To uĀ¾ jsem byla naštvaná, stejnĀ máme od kyseliny koberec samou díru tak si tu baterku klidnĀ mohl dobít, uĀ¾ by to bylo jedno. A jak uĀ¾ jsem toho mĀla tak akorát, vzala jsem si svoje vĀci a šla jsem tĀ™ešĀovou alejí na kĀ™iĀřovatku na stop. Nikam jsem nepospíchala, vlezla jsem si tedy na

nejbližší strom a cpala se těmi. Pak slyším burácení motorky, tak se to přece jenom podařilo nastartovat. Motorka uhání kolem mne, Karel se drží řídítek a nohy mu vlajou ve vzduchu. Motorku roztlačit se mu už nepodařilo. Pak vidím, jak se přece jenom použítí řídítek, práskne sebou na silnici, motorka do přímé a do těmi. Karel to přeráil, motorka ne. A tak jsme se stali automobilisty. DEERES